

Η πνευματική απογείωση (Κωνσταντίνα Συγκούνα, Θεολόγος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΓΕΙΩΣΗ

Κάθε εβδομάδα όλοι μας έχουμε τις δυσκολίες μας, τους κόπους μας, τον αγώνα της καθημερινότητας, τις πτώσεις που είναι ενέργειες κατά τις οποίες <<τσαλαπατάμε>> την αληθινή καθαρή φύση μας.

Μίας φύσης που έχει την τάση να λάμπει από φως όταν κοιτά το λαμπερό ουρανό, για όση ώρα τον κοιτά.

Δυστυχώς όμως μετά κοιτά τη γη και προσγειώνεται πάλι στα τσαλαπατήματα.

Αυτή λοιπόν η <<απογείωση>> που συμβαίνει στη θέαση του ουρανού είναι ότι καλύτερο ιδίως μέσα στη Θεία Λειτουργία.

Ιδίως όταν γίνεται με μια πνευματική <<συγ-κοινωνία>> που συνδέεται απευθείας έστω και για λίγο με τον ουρανό.

Συνδέεται και για πολύ. Στο χέρι σου είναι να έχει διάρκεια αυτή η σύνδεση.

Ανοίγεις μια γέφυρα επικοινωνίας με έναν αγωγό πνευματικότητας, αλήθειας, καθαρότητας, δικαιοσύνης, ελπίδας και αγάπης. Ταξιδεύεις σε σύννεφα απάτητα για τα ανθρώπινα δεδομένα. Μπορείς να τα αισθανθείς, να τα αγγίξεις, να τα ζουλίξεις για να δροσιστείς. Είσαι σε άλλη ατμόσφαιρα όπου τα περιττά του εαυτού σου ανανεώνονται μπροστά στο θαλασσί, καθαρό τοπίο.

Γιατί το ταξίδι αυτό δεν έχει προορισμό τη διασκέδαση αλλά τη διαπέραση του είναι σου σε χώρες ανήκουστες και γλυκές. Όχι με ψήγματα φωτός αλλά με τη θέαση του ίδιου του ηλιοβασιλέματος.

Ηλιοβασιλέματος που διαφέρει από την κοραλλί και λιλά απόχρωση του δειλινού. Είναι ένα ιδιαίτερο ηλιοβασίλεμα που δεν το βλέπεις μόνο αλλά το βιώνεις κιόλας. Το ζεις σαν συναίσθημα που σε διαπερνά χωρίς να μπορείς να αντιδράσεις. Παθητικά μουδιάζεις και καταθέτεις το είναι σου θαυμάζοντας τον ουράνιο Θεό.

Όλα αυτά μέσα από μια << συγ-κοινωνία>> κατά τη Θεία Λειτουργία.

Και η πιο εκλεκτή στιγμή είναι όταν φτάνεις στην απάτητη πνευματική αίσθηση της κορυφής. Αίσθησης αλλιώςτικης. Αίσθηση αδειάσματος των επιβλαβών και συνάμα γεμίσματος των ωφέλιμων.

Όταν μεταλαμβάνεις κάτι ουράνιο και παίρνεις τον ίδιο το Θεό και μέσα σου.

Αλληλοσυμπληρώνεται το είναι σου με τον ουρανό αρκεί να πας με καθαρή προαίρεση και συναίσθηση του τι είσαι.

Συναίσθηση των τσαλαπατημάτων σου.

Συναίσθηση της αδυναμίας να αντιληφτείς πόσο ποταπός είσαι μπροστά σε αυτό το συναίσθημα.

Συναίσθηση αναζήτησης εκατοστών της χάρης που αυτή γενναιόδωρα σου απλώνεται σε μέτρα αγαλλίασης.

Με τη μουσική υπόκρουση του τε ρι ρε ρι ρι ρι ρε με τη λαλιά ενός ανθρώπου που και αυτός συναισθανόμενος το ίδιο μετέχει σε όλο αυτό το απερίγραπτο βίωμα.

Βίωμα σωτηρίας το οποίο αν τελειώσει νοιώθεις ότι ήταν σαν να ξύπνησες από ένα φρέσκο ύπνο όπου ο Θεός στον έδωσε για να ξεκουράσεις την τσαλαπατημένη από την αμαρτία ψυχή σου.

Μια ψυχή που κουράστηκε από το πάθος της απόστασης από το Θεό.

Μιας ψυχής που την έφθειρε η αδυναμία της κακής πορείας και των λάθος ταξιδιών.

Γιατί το σωστό ταξίδι είναι αυτό που γίνεται μέσα σου.

Αυτό που σε σκιρτά πνευματικά κατά την προσγείωση κατευθείαν σε μεταβιβάσει σε μια ανάταση όπου κυριαρχεί η απλή γαλήνη και ισορροπία.

Σε μια άνοδο στον ουρανό που μόνο με κλειστά τα μάτια βλέπεις ένα άχρωμο φως που οδηγεί ακόμα πιο ψηλά και δοξάζει κάτι ασύλληπτο.

Μια χάρη παντοδύναμη και ανεπηρέαστη από τίποτα.

Ούτε από σένα τον ίδιο που νοιώθεις ότι την κοντεύεις να φτάσεις αυτό το ασύλληπτο.

Γελάς με ανακούφιση και κρατάς αυτήν την εμπειρία ως φυλαχτό.

Ευχαριστείς το Θεό για αυτή τη χαρά και όταν επιστρέψεις πάλι πίσω ανυπομονείς να πας ξανά σε αυτόν τον προορισμό μετέχοντας ξανά στην θεία κοινωνία.

Συγ-κοινησε με φτερά πνευματικά

Πέταξε από πάνω σου τα περιττά

Ταξίδεψε με <<μέσα>> αληθινά!